

Всі мої ключі і Гайя. Книга перша

«Не відчиняй незнайомих Дверей» – радить Кодекс чаклунів. Ігніса Еміліуша це завжди влаштовувало: попри талант до магії та благословення Духа Вогню, він тримався якнайдалі від гризот трьох великих родів і уникав Декорацій, зворотного боку реальності.

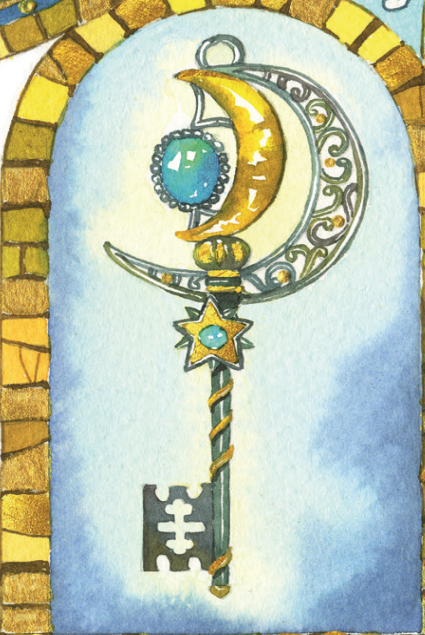
Та зустріч із Гайєю вирвала його з буднів і кинула в неспинну мандрівку, сповнену відкриттів. Адже світ – небезпечний і неймовірний, Гайя – таємнича та ще й пов'язаний з одним із магічних Ключів Ігніса і давньою легендою, через яку чаклунська спільнота втратила спокій. Тепер магові доведеться згадати, що він – лорд могутньої родини, і поміж загрозами, втечами та раптовими альянсами вловити смак життя. Бо поряд – людина, в якій дуже багато планів. І за кожними з чаклунських Дверей чекає новий поворот.

АТАЛІЯ МАТОЛІАЄЦЬ

КНИГА ПЕРША



ВСІ МОЇ
КЛЮЧІ
І ГАЙЯ



 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

• НАТАЛІЯ МАТОЛІАБЕЦЬ •

ВСІ МОЇ КЛЮЧІ І ГАЙНЯ

КНИГА ПЕРША

Роман

2022

ISBN 978-966-982-967-2 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія створена за виданням:

Серія «Художня література»

Обкладинка Євгенії Чистотіної

МЗ

4 Матолінець Н.

Всі мої Ключі і Гайя. Книга перша : роман / Наталія Матолінець. — Х. : Віват, 2022. — 416 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-982-707-4

«Не відчиняй незнайомих Дверей» — радить Кодекс чаклунів. Ігніса Еміліуша це завжди влаштовувало: попри талант до магії та благословення Духа Вогню, він тримався якнайдалі від гризот трьох великих родів і уникав Декорацій, зворотного боку реальності.

Та зустріч із Гайєю вирвала його з буднів і кинула в неспинну мандрівку, сповнену відкриттів. Адже світ — небезпечний і неймовірний, Гайя — таємнича та ще й пов'язана з

одним із магічних Ключів Ігніса і давньою легендою, через яку чаклунська спільнота втратила спокій. Тепер магові доведеться згадати, що він — лорд із могутньої родини, і поміж загрозами, втечами та раптовими альянсами вловити смак життя. Бо поряд — людина, у якої дуже багато планів. І за кожними з чаклунських Дверей чекає новий поворот.

УДК 821.161.2

© Матолінець Н. Я., текст, 2021

© Чистотіна Є. О., ілюстрація для обкладинки, 2022

© ТОВ «Видавництво “Віват”», 2022

Не відчиняй незнайомих Дверей, якщо не певен, що за ними не
ховається Пітьма.

*Перша стаття Кодексу чаклунів
3-тя редакція, перевидана, дорацьована*

Пролог

Задовго до того, як Ігніс Еміліуш С дізнався про своє невезіння, Гайя Нортон вмирала.

Вмирати їй, звісно, не хотілося.

Та кров не питала про бажання — кров цебеніла. І не спинялась. А коли певна кількість крові покине це тіло — підказувало щось невблаганне й холодне всередині, — життя теж покине її. Цього разу — справді, остаточно. Хай як важко у це повірити. Те життя, котрого завжди так праглося...

Ні. Не тут. Не тепер.

Хтось говорив поруч. Хтось нависав сплетінням чужинських аур і золотавих струн. Жебоніли голоси, котрих дивувало те, що вона досі дихає.

О, вона дихала. Не вистачало сил розклепити повіки і побачити свій кінець та його свідків (а ще кількість крові, подивися, скільки крові...). Тому просто дихала, чіплялася за кожну мить, бо голос усередині владно твердив: вона може пережити й це. Треба *просто* дихати. Машинально повторювати вдихи-видихи. І тоді це минеться. Це неодмінно минеться. Це...

Жодна відповідь на важливі питання (*Хто ти? Де ти? Що сталося?*) не приходила. Та й чи такі вже важливі відповіді, коли стоїш на краю?..

Голоси шурхотіли: ні, жодного шансу. Не виживе. Диви, вперта яка! Не тутешня. Вона з іншого боку. Шокована. Не згадає нічого. Не зможе пояснити. Убити її, щоб не мучилася?.. Її загибель не вплине на нас. А якщо вплине, то несуттєво.

Вона хотіла заперечити. Хотіла вчепитися за лінву свідомості, котра вислизала. Заволати їм правду.

Хто ти?

Зірка. Зірка — казали. Зірка — повторювали, мов ритм старої пісні.

Зірка. Тріада. Перша. Повторювали слова, які не мали для неї сенсу.

А тоді всі аури здригнулись і світіння наблизилось. Світіння заколисувало обіцянкою тепла і дому, затишку та розуміння. Воно огортало, як обійми, забуті, стерті або й ті, яких ніколи не було. Змушувало не думати про кров, котра покидає тіло, і про тіло, звідки тікає життя, і про життя, що обірветься — розуміла вона, — щойно обірветься це світіння.

— Світло чи тінь — ніколи не важило для нас, хай скільки розбрату між нами проростало, Зірко, — заговорив голос. — Залишся.

— Пані, вона не зможе тут вижити... — пробився тремкий шепіт, і світіння колихнулось.

— У мене є задум, який може порятувати. Адже вона була кандидаткою до *Тріади*, ще й *Зіркою* зі свого боку. А ці титули не дають безпричинно. Правда ж?

— *Гайя*, — спромоглася вишепотіти вона, бо присутність світіння тамувала біль і чуття близького кінця.

Ім'я спалахнуло — і принесло з собою образи недавньої трагедії, навалу туману і скопища видінь, з яких випливало одне: їй треба додому. Якогога швидше. Треба туди, бо сталося погане.

Кашель струсонув тіло, рани знову зайнялися. Здавалося, що й повітря тут отруєне, бо з кожним вдихом важчає, осідає попелом у легенях і душить. Щось не так, але що?

— Хто тхи?

Дотик до чола. Мірне коливання світла. Голос зазвучав по-іншому, не ховаючи шипіння, котре щось нагадувало, але щось і замовчувало.

— Хто? Скажи тсе, дай с-собі шш-чит, Зірко.

— Я *Гайя* Нортон, перша імені цього богиня земних надр і творчиня...

Тут її здатність видавати голос обірвалась, а кашель став ще нестримнішим.

— Погано, — прошелестіли у відповідь. — Тхи не виживеш тут, якщо так піде й далі...

Світіння шепотіло щось, та вона не чула.

«*Гайя!*» — волало всередині. *Гайя-Гайя-Гайя* — порятунок був тут, він спалахнув сотнями іскор і розростався, розбігався вусібіч, як вихор,

як серце вогнища, як двигтіння землі. Гайя, матір усього живого, Гайя — земна твердь, народження й можуть, початок і нескінченність, бо вона була життя, вона була початок.

Вона була Гайя.

22 червня X086 року
Скандія, околиці Рованіємі

— Хлопчик. Знову хлопчик. Коли вже донька?

Самаела прискіпливо роздивлялася згорток, перев'язаний багряною стрічкою. Там спав її новонароджений син.

Самаелі було ще важко зрозуміти, яким чином ось це мале, крикливе створіння пов'язане з нею. Але водночас поміж хвиль пітьми всередині тріпотіла незвична приязнь. І Сайлен тішився неймовірно. А коли Сайлен тішився, вона відчувала його радість, переймала її і насолоджувалася, мов своєю.

Сонце стояло високо і заливало паркову алею біля пологового щедрими променями.

— Донька — наступного разу! Я тобі гарантую, — повідомив, сяючи, Сайлен, хоча, звісно, не міг нічого гарантувати, і зазирнув в обличчя хлопчика ув обіймах покривала. — Дух-хи всіх стихій, він чудовий!

— *Те саме* ти казав минулого разу, — зітхнула Самаела, машинально гойдаючи згорток. — І дивися, що з того вийшло.

Минулого разу, коли вони були палкими й необережними, а відтак стали юними батьками, народився їхній первісток Стрей. Тепер хлопчисько з чорним, як безмісячна ніч, волоссям стояв поруч, насторожено зиркав у бік брата і супився. Синові нещодавно виповнилося п'ять, і він видавався Самаелі найгарнішим чорнявим хлопчиком на світі. Вона також хотіла народити найгарнішу чорняву дівчинку, проте в неї на руках після місяців очікування й кількох годин пітьмавих мук опинився ось цей згорток, де є ще один хлопчик. У перспективі — теж чорнявий. Враховуючи, що і її пишні коси, і

волосся Сайлена — мов розлита поночі смола, у їхніх дітей небагато варіантів.

— Треба визначитися з іменем! — у чоловіковому голосі дзвеніло захоплення. — Поки шановна родина не внесла пропозицій.

— А що з ним визначатися? — гмикнула Самаела. — Він же вчора народився. Славнозвісне 21 червня. Отож — Агні. Ельдор. Флейм. Будь-що полум'яне. Бо так вимагає Дух Вогню.

— Доведеться порушити сімейну традицію, — погодився Сайлен.

Малюк позіхнув, наче демонстрував, наскільки нецікаві йому сімейні традиції. Він ще не знав, що *шановні родичі* дуже прискіпливо ставляться до літери С: вона має бути першою в імені. Тоді спадкоємець матиме везіння і щастя, притаманні великому родю.

— У нас уже є Стрей на догоду вашим сімейним традиціям, — відрізала Самаела. — Нічого страшного, коли інший буде Флеймом... Не матиме родинного везіння, то хай ним Дух Вогню опікується.

— Вітаю! — радісний вигук перервав їхню розмову.

Самаела інстинктивно притиснула згорток до себе.

Незнайомий пан, який наближався, усміхаючись надто широко й, отже, надто підозріло, не скидався ні на кого з численної родини С. І вже явно не належав до сім'ї Ар'рін, сім'ї Самаели.

Вона помітила, що Сайлен поклав руку на В'язку, готовий до неочікуваної атаки. Але сама не відчувала остраху чи загрози від незнайомця.

— Вітаю шановне сімейство з поповненням! — пан тим часом підійшов ближче і вмовився на сусідню лавку.

— Дякуємо, — відповіла Самаела.

Вона не примітила в незнайомця аури чаклуна. Мабуть, просто черговий щасливий, як і Сайлен зараз, батечко гуляє парком біля пологового в очікуванні дружини і такого ж згортка покривалець. З вигляду чоловікові було під п'ятдесят. Проте щойно Самаела спробувала роздивитися його обличчя, воно просвітлило й помолодшало. А потім навспак — втомлені тіні залягли на ньому, мов промальовані. Мабуть, винне сонце, яке світить надто яскраво.

— А ви хто, пане, такий? — поцікавився Сайлен, не знімаючи руку з Ключів.

— Перепрошую, не представився. Я — чоловік кухні вашого троюрідного брата Соломера, котрий утопився торік на Святі Духа Землі. Який чаклун був! — говіркий пан закотив очі, зітхнув і лягнув долонею по коліну.

Сайленові плечі опустилися.

— Так-так, старий Соломер завжди казав, що духи зведуть його в могилу. Але ж ніхто не думав, що він втопиться...

— Тату, а втопився — це як? Я можу *втопитися*? — допитливо промугикав Стрей.

— Стрею, — прикрикнула Самаела, — не верзи дурниць!

Вона хотіла була назвати його «людським» іменем — Брітейн, проте, попри відсутність помітної аури, незнайомиць виявився таки далеким родичем, отож — чародієм. Значить, можна не критися.

— Чому? Я хочу втопитися! — вимогливо повторив Стрей і тупнув ногою для певності.

— Сайлене, поясни нарешті своєму синові, що топиться погано. — Самаела стерла піт із чола. Надто спекотно. Треба звідси піти.

— Стрею, послухай... — почав Сайлен, проте хлопчисько помітив щось цікаве неподалік і побіг туди.

— Не тікай далеко! — гукнула Самаела голосніше, ніж хотіла б.

Згорток у її руках негайно озвався плачем.

— Ну ось... — вона взялася колисати його. — Чого ж ти хочеш, маленький Флейм Ельдор Агні?

— О, він учора народився? — спитав чоловік кухні троюрідного брата Соломера, придивляючись до новонародженого. — У день Духа Вогню?

— Так. — Самаела зиркнула через плече: Сайлен побіг відтягувати Стрея від декоративного озерця, глибини якого цілком вистачало, щоби п'ятирічний хлопчисько міг на власному досвіді дізнатися, що означає «втопитися».

— Оберете щось звичне?

Цікавість в очах родича дивувала Самаелу, проте він видавався таким доброзичливим і сміявся так заливчасто, що вона мимоволі почала переймати його гарний настрій. Тим більше, крик малого вгамувався.

— Імена мають силу, — додав новий знайомиць.

Самаела закотила очі. Ось у цьому — вся родина Сайлена. Нескінченна кількість тіток, дядьків, кузенів і кузин, прабабусь і дружин двоюрідних племінників, котрі обожнюють збиратися разом, обговорювати життєві перипетії кожного, хто носить горде родинне прізвище, і повчати молодь пафосними чарівницькими істинами.

— Так-так, — погодилася вона, подумки тішачись, що батьки вирішили назвати її на цю злощасну букву С, котрій приділяють забагато уваги в родині чоловіка. Втім, і це не захистило їх від проблем.

— Ім'я має бути особливим, — вів далі родич. — Як імена Ключів, які ви обираєте, щоб зв'язати себе з ними на все життя.

— І що ж ви пропонуєте?

— Гарне ім'я пропоную. Однією давньою, мертвою мовою це означає саме «вогняний».

— Справді? Тоді я вас послухаю.

Чоловік схилився вперед і мовив пошепки, наче відкривав таємницю:

— *Ігніс*.

— Іг-ніс, — повторила Самаела. — Що ж, тут є С, хоч і наприкінці. Мені подобається.

— Сильне. Рідкісне. А ваш син цілком може зробити щось виняткове, тож найкраще дати йому і виняткове ім'я. Так легше писати історію.

— Ох, — відмахнулася Самаела. — Хай принаймні закінчить школу, на відміну від свого батечка...

— Неодмінно! — Родич ривком піднявся з лавки. — На цьому будемо прощатися. З радістю та інтересом спостерігатиму, як ваш син підросте.

Він вклонився, і Самаела відповіла кивком, а тоді перевела погляд на обличчя хлопчика, котрого тепер, можливо, зватимуть Ігнісом.

— Знаєш, Ело, я тут подумав... — підійшов засапаний Сайлен. Стрея він ніс під пахвою. З синового волосся стікала брудна вода, а сам малий супився ще сильніше, ніж завжди.

— Твій родич нарадив ім'я малому. Ігніс.

— Так. Гарно, — Сайлен не оцінив імені з захопленням, як очікувала Самаела, і додав: — Але я тут подумав. Соломерова кузина, Свіф,

померла років десять тому. І їй було під дев'яносто.

— Може, він чоловік іншої кузини...

— Не було в Соломера інших. А як його звати?

— Не сказав, — стонула плечима Самаела і перевела погляд на обличчя сина, повторюючи його нове ім'я самими губами. Врешті, у Сайлена так багато родичів, що вона б здивувалась, якби він пам'ятав усіх...

— Ну гаразд, — чоловік примостив Стрея на лавку, сам сів поруч. — А яке друге ім'я дамо йому?

— Еміль.

Насправді, Самаела чекала дівчинку і хотіла назвати її Емілією. Але якщо не склалося, можна дати це ім'я й хлопцеві.

— А як щодо Еміліуш? — запропонував Сайлен. — Ну, в стилі поланців. Якщо ми таки заплануємо там лишитися.

— Ігніс Еміліуш С, — Самаела зиркнула на сина. — Дивись мені, тепер ти зобов'язаний зробити щось виняткове, щоб увічнити ці імена.

Розділ 1

Гайя вмирає

3 грудня X107 року

Поланна, Кракау, Колегіум імені братів Магормішів

Ігніс

У мене не було славнозвісного родинного везіння від самого народження. Усім відомо, що літера С щаслива для нашого роду. Тільки ім'я, котре починається з неї, може принести небувалу фортуна власникові. Подейкують, навіть супутника життя мої предки обирали, зважаючи на наявність заповітної літери на початку імені. Не певен, наскільки актуально це, бо в моїх батьків ситуація інакша, але про неї згодом. Зараз ми про моє везіння, а точніше — його відсутність.

Так сталося, що духів стихій чаклуни шанують більше, ніж родинні традиції. Отож того, кому «пощастило» народитись у день Духа Вогню, а саме 21 червня, не могли назвати як його молодшу сестру Селесту чи старшого брата Стрея, о ні... Його *мусили* назвати на честь оцього Духа Вогню. Не те щоб це мені не подобалось, але для чаклуна везіння — важлива річ, а мене звать...

— Е-еміліу-уш!

Ні. Мене звать Ігніс. Еміліуш — це друге ім'я, суто для світу людей. Жити в їхньому оточенні незле, хоч і доводиться вживати заходів для конспірації. Бо якби люди знали про нас, чаклунів, як у давні часи, то й проблем було б більше — теж як у давні часи, ага.

— Мілек, ти там провалився?

Це волають мої одногрупники. У них великі плани на вечір п'ятниці. У великі плани, як правило, входить забігайлівка, багато алкоголю,

продовження вечірки у когось вдома і... Взагалі, ви ж чудово розумієте, як проводять час студенти, сп'янілі від радості, що п'ять днів за партами закінчилися.

— Я пас! Валіть без мене! — повідомляю одногрупникам.

Це позбавить мене халявного сидру. Але невелика біда. Та й одногрупники не дуже зі мною тусять — просто хочуть віддячитися за те, що я вибив усім гарні бали з філософії. Власне, я ці бали *начаклував*, але це вже інша історія.

Я подався вчитися сюди, бо в Кракау немає інших закладів, які б видавалися достатньо престижними з погляду *великої родини*. А слово великої родини — це те, через що важко переступити навіть моїм батькам. Принаймні ще раз...

Так ось, сьогодні вкотре проявилось моє колосальне невезіння: я загубив Ключ. Не просто Ключ, а Безіменний. Тепер його не викличеш. Нема імені — нема Зв'язку з власником. І це моя помилка.

Бо кожен маг знає: Ключ потрібно прив'язати до себе, щоб ніхто інший не міг ним скористатись. І щоб знайти було легко. А свій Безіменний я не прив'язував: хотів подарувати Селесті на день Вступу. Це ж був красивий Ключ: темна мідь, емальовані візерунки з завитками. Гострий кінець натякав, що то кровопивця.

Поза тим, мій Безіменний — старовинний, а отже, сильний, хороший і насичений магією. У наші дні, після Ночі Ключників, таких не роблять. Спитаєте, чому я вирішив подарувати його Селесті? Якщо у вас немає молодшої сестри, вам не зрозуміти. А якщо є, тоді ви теж вважаєте, що вона найчудовіша у світі та варта найкращого? Ну ось.

До того ж, у неї явно є сімейне везіння, а у мене вже є свій кровопивця. Бачте, батькова рідня дуже заможна, тому вважає за свій обов'язок обдаровувати *справжніми*, древніми Ключами кожного вагомого родича. А я вагомий родич. Я — Ігніс Еміліуш С, син другого спадкоємця та повноправний лорд півночі, приємно познайомитися. Ось тільки це звучить дико ретроградно і жодним чином не допомагає під час іспитів у людському колегіумі міста Кракау. Взагалі, на моєму курсі (і в усьому виші) — жодного мага. Тому про взаємодію з людьми я вже можу писати магістерську роботу, якби тільки викладач затвердив таку тему...

Сповнений роздумів про магістерку, я відвернувся від вікна і пішов далі. На другому поверсі коридори вузькі, наче в підземеллі родинного замку. Коли ввечері вимикають світло, атмосфера відповідна. Взимку темніє рано, вже зараз лежать сутінки. *Дуже вдалиий* час для пошуків Ключа завбільшки з половину долоні. Але я помітив його відсутність лише після останньої лекції, коли дістав В'язку з внутрішньої кишені. Бо привселюдно не заведено демонструвати Ключі. Привселюдно — себто перед очима звичайних людей.

У коридорах було так тихо й порожньо, як лише у вечір п'ятниці буває. Я вже тричі обійшов усі аудиторії, де нині мав заняття: історія соціології, основи права, психологічні студії. Якщо в мене питають, на біса я це вивчаю і чого хочу від життя, то, клянусь Духом Вогню, не зможу достеменно пояснити. Але більшість випускників такі самі. Назвімо це «пошуком себе».

Саме тому я люблю домашню освіту чаклунів. У нас заведено передавати знання в межах сім'ї, бо всі бережуть козирі. У день Вступу тобі урочисто вручають першого Ключа, а далі — дитинство скінчилося. Починаються заняття з батьками чи близькими родичами, які вчать нарешті нормально керувати енергіями і відчиняти Двері... Бо світ довкола нас сповнений сил, яких люди не бачать. Але які треба опанувати. До слова, є ще кльові чаклунські коледжі, але фішок родинної магії там не навчать. Ну та нехай.

Роздуми про навчання не допомагали з пошуками Безіменного. Я вирішив, що четвертий обхід коридорів не набагато виправить ситуацію і час досліджувати дорогу додому.

Тут виникла наступна проблема: снігу по коліна, а моя звичка ходити на пари дворами не полегшує завдання. Взагалі, я дуже люблю сніг. Трохи смішно, так: маг вогню обожнює зимову погоду. Але насправді тут криється відповідь: ті нечисленні чаклуни, які святкують день народження 21 червня, нечутливі до холоду. Взагалі. Можна ходити босоніж по кризі чи економити на шарфах. Підступ у тому, що не відчуваєш, коли заробив обмороження.

Та мені не вперше швендяти по коліна в снігу в пошуках Ключів: з таким старшим братом, як Стрей, довелося звикнути до всього.

Коли мої пошуки привели до сходів, затиснутих між двома особняками, я вловив іще чинось присутність і підвів голову.

Вона стовбичила на верхній сходинці. Першої миті я міг запрягнуватися Ключами, що бачив її безліч разів і всі ці зустрічі закінчувалися погано. Водночас був певен: ми зустрілися вперше. Та звісно, вперше. Інакше запам'ятав би, хто це. Ви ж знаєте, що є люди, яких важко з кимось сплутати? От вона саме до таких і належала: поєднання кирпатого носа, яскравих веснянок, разючої самовпевненості, двох метрів шарфа і вогненних навіть потемки очей закарбовується в пам'яті непогано.

— Привіт, Ігнісе! — радісно заявила вона, смикаючи себе за волосся — розпатлане і темно-руде. Рідкісний відтінок.

— Привіт, — відповів я машинально.

Перше правило вирішення проблем: ввічливість. Тільки уявіть, скількох пикобоїв можна було б уникнути, якби маги для початку вітались, а не кидались один на одного з Ключами!

— Хочу попросити тебе про допомогу, — тим часом заявила незнайомка і спустилася на кілька сходинок.

Ну звичайно. Я вже здогадався, що особа, котра знає моє перше, магічне ім'я, не рекламні брошури роздає.

У голові одразу виросло генеалогічне дерево — у пошуках далеких чи близьких родичів, схожих на оцю. Батьковій крові я завдячую наявністю могутньої сімейки. Але волосся такого кольору вказує на родичів з Арміндейлу, з маминого боку. Втім, незнайомка, задерши носа, повідомила мені своє ім'я й одразу зменшила шанси на те, що нас пов'яже кров.

— Я Гайя, — сказала вона так, наче я вже мав знати це. — Мене переслідують. І ти *повинен* допомогти.

Упевненості їй не позичати. Але мені рідко *наказують*.

— Я нічого не повинен — це раз, — відповів я, затискаючи В'язку. Дотик до неї завжди заспокоює. — Я тебе не знаю — це два. Причин допомагати в мене рівно нуль — це три.

— О, в тебе є причини, — Гайя посміхнулася. Посмішка й вечірні тіні робили її обличчя зловісним.

— Це ж які?

— Ось, — вона висмикнула з кишені ланцюжок, на якому висів Ключ.

Та-ак. Безумовно, так. Тепер у мене з'явилася *дуже важлива причина*: Ключ той був моїм Безіменним. Усе обернулося геть не смішно.

— Сюди давай. Швидко!

Я простягнув руку, розуміючи, що всіма правдами й неправдами повинен отримати Ключ назад і ніхто не зможе мені завадити. Врешті, він *мій*. Байдуже, що ще нема відмітки Зв'язку.

Людина безтурботно сховала крадене назад у кишеню і зиркнула на мене:

— Тепер допоможеш?

— Ні, дівчино. Це так не спрацює. Ти сперла мій Ключ.

— Та не сперла я його... — почала вона і затнулася. Тоді поправила шарф, наче їй холодно. Може, й так: вечір грудня, а люди такі чутливі.

— Ану дала його сюди, — підійшов я ближче.

— Вибач, але ні, — відповіла Гайя — і мене відштовхнула хвиля енергії.

А тепер вдумайтеся: мене відштовхнула хвиля енергії. Від людини. Яка *не може* торкатися магії. І яка сперла мій Ключ.

Вечір ставав дедалі цікавішим.

Я відкинув стереотипи і спробував подивитися на неї знову. Височенька. Розтріпане волосся. Довгий візерунчастий шарф. На око нічого незвичайного в цій людині не було. Я стиснув Нотон, повернув його і вивільнив трохи енергії. Зовсім трохи, аби побачити, що ж приховує це створіння. Моя сила мала б резонувати до її аури і дати хоч яку відповідь чи натяк.

І що б ви думали?

А нічого.

Що вона не чаклунка, стало ясно одразу — ми, маги, переважно легко розпізнаємо одне одного. Тоді я вирішив, що карі з вогником очі — свідчення належності до клану кровопивць. Теж малоймовірно: вони чи то вимерли, чи то не йдуть на контакт. Та й «поле крові», яке

мало б оточувати кровопивцю, не проявилось. А Нотон сповістив би мене про таке.

— Слухай, — тим часом знудьговано сказала дівчина. — А ти *точно* Ігніс?

— Слухай, а ти *точно* людина?

Кращої відповіді на її запитання я не знайшов. Проте заробив криву посмішку.

— Якщо я назвуся всесильною і древньою богинею, котра створила цей світ, ти ж однаково не повіриш.

— Не повірю, — гмикнув я, розглядаючи її з ніг до голови.

Ні, це створіння явно не схоже на те, як люди зображають своїх богів.

— Не будемо ламати твоє сприйняття світу.

Дівчина хитнулася з п'яток на носки, а тоді знову видобула з кишені мій Безіменний. У її почервонілих від холоду руках він мовби горів.

— Я *не можу* тобі його віддати, — повільно проказала Ґайя, зважуючи Ключ на долоні. — Річ у тому, що тепер це не твій Безіменний.

Ага. Наразі це шматок металобрухту.

— Тепер це *мій Іфран*, — вела вона далі.

— Не верзи дурницю, будь ласкава, — я простягнув руку, вкотре вимагаючи свою власність.

Ще хвилина дискусій, і я її просто вирублю. Бо голос Далтона вже пробивався до мене і нагадував: жодна людина не може прив'язати до себе Ключ.

— А хто ж сказав, що це дурниця? — ніби читаючи думки, оця Ґайя сіпнула ланцюжок, на котрому висів Безіменний, той озвався дзвоном, і тут з нього вирости струни, які спліталися в полотно найстарішого заклинання.

Зв'язок.

А хай на мене Двері в Пітьму зваляться!

Здається, дах дав тріщину.

Так, *безумовно*, то був Зв'язок. Перше заклинання, котре виконує маг. Перший іспит у день Вступу.

— Тепер же ти допоможеш мені? — посміхалася людина.

— Тепер я приведу тебе додому, познайомлю з батьками, і молися своєму богові, щоб дожити до ранку, — відрізав я.

Врешті, кращої ідеї, ніж забрати її і спитати вдома поради, я не придумав. Головне, щоб не було Стрея. Головне, щоб не було Стрея.

Людина стенула плечами, наче візити до незнайомих чаклунів — її улюблена розвага щовечора п'ятниці. Ступила кілька кроків до мене. А тоді я зрозумів: щось не так. Сніг у повітрі зник, наче його навмисне вимкнули. Нотон, мій головний Ключ, запульсував. Полотно світу змінилося. Ще цього не вистачало! Проте пальці стискали найпотрібнішу річ, котра зірвалася з В'язки, і я тихо пробудив зброю:

— Нотон.

Бо за чужими Дверима, котрі валяться на тебе так раптово, готуйся дати опір смерті.

Туман пригасив ліхтарі навколо. Срібні гілки розкроїли простір навпіл і зі звуком, що нагадував скрегіт нігтів по дошці, зачинили перехід за нашими спинами. Думки мої кружляли довкола того, чи це збіг, чи Гайю справді підіслав хтось, аби відвернути мою увагу. Але сенсу над цим думати мало — спершу треба вибратися.

Взагалі-то, не так багато Ключів володіють силою відчиняти Двері й затягувати туди іншого мага проти його волі. Проте існує низка методів це зробити — свого часу Стрей продемонстрував мені декотрі.

Я озирнувся. Людсько стояло за кілька кроків, з інтересом роззираючись.

— Ігніс? А тебе сюди як занесло? — запитав безтілесний голос, викривлений настільки, що я не міг упізнати його. — Залиш чужинку з Ключем. Я за нею вже другий день бігаю. А сам можеш дути геть, вихід відчинений, — милостиво запропонував голос. Його власник никався десь поряд, але хто ж це?

Я оглянув Декорації, куди нас затягли, — нічого примітного. Тьмяно все та сіро. Синявий місяць — чи не єдина яскрава пляма. Місяць у Декораціях ніколи не буває срібним.

Тим часом земля зірвалася з місця: тепер по ній розходились кола, наче по воді, коли кидаєш камінці. Хвилювалася вона й під моїми ногами — схоже на прояв стихійної сили. Тому наступним кроком я опустив Нотон до землі, яка вже намагалась проковтнути мої підшви, і різко повернув його — пролунав скрегіт. Кола перестали розходитися. Хвилі застигли.

пробуди мене ігнісе... — зашепотів і Далтон.

А хрін йому.

— Як тобі допомогти? — невчасно спитала людина.

— Заткнутись і віддати мій Ключ.

— Я ж сказав тобі: геть... — цього разу голос власника Декорацій прозвучав холодно, але і менш упевнено. Ну я ж зупинив його «трясовину» одним поворотом Ключа.

— Я не підду... — зітхнув я і спитав: — Тобі щось потрібно?

— Від тебе — ні. Від неї. Ключ.

Оскільки під поняття «вона» підпадала тут лише Гайя, я відказав:

— Ключ — мій. Пропоную на цьому припинити і розійтись мирно.

Випадкових сутичок краще уникати, якщо не знаєш, хто суперник і що висить на його В'язці.

— Ігнісе, ти, як завжди, з першого разу не розумієш, — голос озвався зовсім поруч.

І тут мене вгратали в живіт — так, що я забув, як дихати. На очі набігли сльози.

Ключ-невидимець. От підстава!

Поки я ловив ротом повітря, яке перестало доходити до легень, із землі висоталися чорні гілляки, вкриті смолистим слизом. Вони обплели мої ноги і рвонули донизу.

Хрясь у болото!

Чудове продовження вечора.

— Сете, ти ошизів? — прошипів я, випльовуючи смолу з рота, куди вона вже встигла набитися.

Сет (повністю його звать Сетеоном, але про це ніхто не згадує) — мій двоюрідний брат по лінії тітки Стелліс. Тепер я впізнав його.

А далі побачив і ноги в чорних кросівках, і потерті джинси, які наближалися до людини. Природно, не самі наближалися — над джинсами був ще тулуб, а десь там і голова з аристократичним тонким

носом, але свою я не міг повернути достатньо, щоб це побачити. Доводилося задовольнятися потертими джинсами, на яких висіли ланцюжки з Ключами замість традиційної В'язки.

— Розумієш, брате, — видав Сет. — Ця людина — не просто людина. Вона має зв'язок з *Абсолютом*. Тож мені потрібен оцей її Ключ...

Ще Абсолюту мені не вистачало до повного щастя.

Я виплюнув багно та обтрусив руку — не хапатися ж за В'язку брудними пальцями.

Абсолют — це давня легенда, яка кружляє в спільноті магів, наче чорна лихоманка, що літала давніми містами й косила всіх. Кажуть: існує всесильний Ключ, який дає чи то безмежні можливості, чи то безсмертя, чи інші бенефіти. Природно, того Ключа ніхто ніколи ніде не бачив, але час від часу з'являються чаклуни, які ревно ведуть пошуки таємничого Абсолюту. Знаєте, що я про це все думаю? Фігня повна. От.

Поки Сетову увагу відвертала людина (вона активно задкувала), В'язка пірнула в мою долоню.

«Далтоне, відчиняй!» — здався на його прохання й подумки наказав я, тицяючи гострим кінцем Ключа свою долоню. Виступила кров, і Далтон прикипів до неї. Він аж заливав мене захватом.

Ключі-кровопивці сильні й гонорові. Але так хутко витягують життєву енергію, що вбитися з ними — не важче, ніж вбитися стрибком з двадцятиповерхівки.

Знаю: конатиму завтра від виснаження. Але то буде завтра.

Я вирвався зі смоляного плетива, схопився на ноги, приготувався дати відсіч... Та наступне, що побачив: пальці Сета стискали ланцюжок з моїм Безіменним, а його Ключ цілив у груди людини.

А потім кров бризнула на її в'язаний светр, і пальто, і шалик. Людина приклала пальці до грудей, здивовано оглядаючи, як пляма розповзається у всі боки. І — впала на землю. Сет, мов у сповільнених кадрах, опустився над тілом, щоб зняти ланцюжок із Ключем. А мені

тут стало байдуже до Ключа. Це вже не просто невезіння імені Ігніса. Це вже, сто п'ятьмавих проклять, *справжня* смерть. Не те щоб я не бачив смерті зблизька, але...

— Неправильне рішення.

Вона стояла над власним трупом, схрестивши руки на грудях. На ній було те саме пальто вишневого кольору, а візерунчастий шарф посіпувався від вітру. І ще погляд змінився — став дуже дорослим, недобрим... чародійним.

— Мабуть, доведеться спробувати знову. Доки ти не зрозумієш, що мушиш мене захистити, — меланхолійно продовжила людина, зітхнула й наблизилася, цілковито ігноруючи Сета. — Тільки спробуй помилитися знову.

Вона стояла на три сходинки вище. Руки схрещені на грудях, надто об'ємний шарф обмотаний довкола шиї. Увагу привертало волосся — кольору мідяків, які лежать у батьковій коробці зі старими монетами.

— Мене звать Гайя, — роздратовано заявила вона так, наче я мав знати це ім'я.

Я не знав. А оскільки чаклуни запам'ятовують удвічі більше імен зазвичай — і людські, й магичні, — скаржитись на пам'ять не випадає.

— Радий за тебе, Гайє. Але в мене багато справ, я поспішаю.

— Але ти мені необхідний.

Вона спустилася ще на сходинку, і я зміг роздивитися її очі — чисто вогонь.

Можливо, вона з тих дівчат, котрі певні: будь-який хлопець втратить голову, варто заявити, що без нього — ніяк? Я на таке не куплюся, слава Духові Вогню. Кажуть, усі, хто у владі вогняної стихії, важко піддаються чужому впливові. Ну і ще в нас часто зриває дах, ага.

Проте Нотон шпикнув мене й підказав, куди подивитися: з-під шарфа незнайомки звисав на ланцюжку мій Безіменний.

— Ти хто взагалі? — спитав я.

Не щодня Ключ опиняється в руках людини, яка, до того ж, знає твоє справжнє ім'я.

— Якщо назвуся всесильною богинею, яка створила цей світ, ти ж не повіриш.

— Я не вірю в жодних богів.

— І дарма. Але гаразд, не будемо ламати твоє сприйняття реальності. Тому зупинимося на тому, що я — Гайя.

— Зупинимося на тому, що ти віддаси мені Ключ, і ми розійдемося, і ніколи не зустрінемося більше, гаразд?

Я вчепився в Нотон.

— Неправильна відповідь...

І впала темрява.

Вона повалилася мені до ніг. Волосся розсипалось, закриваючи лице, але крові, що розтікалась у всі боки, було достатньо, щоб зрозуміти: людина померла. Або помре за кілька секунд. Так і сталося: її Зв'язок з Безіменним розірвався, але це не схвилювало мене.

Треба взяти Ключ. Тупий біль усередині пригасив усі думки, крім цієї.

Я нахилився вперед...

І накотилась п'ятьма.

Її тіло лежало на камінні. Вона померла миттєво — від потужного й чіткого Сетового удару. Не кожен чаклун таке витримає, що вже казати про людину без захисту.

Заціпеніння не минало, хоча треба було взяти Ключ. Я тепер *можу* взяти його. Я тепер *можу*...

Машиналино присів біля тіла Гайї і простягнув руку за своїм Безіменним.

І темрява ковтнула мене.

Шарф Гайї розірвався й зітлів майже до половини. Вона загинула від жаскої стріли вогню, яка пробила груди.

Люди не торкаються магії. Люди не знають, як уникати стріл стихій чи ставити блоки. Я зітхнув — врешті, тільки так і могло статися. Безіменний тепер має повернутися.

Однією рукою я крутнув Нотон, щоб стримати натиск Сета, а іншою потягнувся за своїм Ключем, серцевина котрого вже згасла...

Та мене поглинула темрява.

Кров залила бурими плямами її волосся, шарф і пальто. Людина осідала на землю повільно — так, що я задумався, чи не вдає. Проте ні. Коли нахилився за Ключем — машинально, — то побачив кров, що пінилась і стікала з кутиків губ. Вони були сухі й потріскані, наче Гайя довго-довго гуляла на морозі.

Темрява впала. А перед тим мене вивернуло.

Коли Сет потягся по свої Ключі, я схопив людину за руку.

Перед очима миттєво постали картини смерті — різні, проте всі криваві й страшні. На щастя, смерть була не моя, а людини. На нещастя, чекала вона на неї завжди в одному і тому ж місці — в Сетових Декораціях.

Я був певен: якщо зараз переступлю поріг Дверей, ця Гайя помре протягом хвилин десяти. Я знав також: це розірве її Зв'язок з моїм Безіменним. Проте передчуття, що вона помре, не давало мені спокою. Я *не хотів* цього. Ні, духи всіх стихій, *дійсно* не хотів цього.

А брат же знає, як затягувати суперників у свої Декорації без їхньої на те згоди. Отут і гайки нам обом.

Тому варто було Сетові взятися за Ключі, а мені схопити руку людини, як я рвонув у провулок і на ходу викликав із В'язки Олая,

свого творця ілюзій. Олай слухняно пірнув між пальців. Він мав би надурити Сета і виграти нам дрібку часу.

Я влетів з Гайєю у власні Двері, котрі відчинив Нотоном.

Долоні людини спітніли. Але вона посміхалася.

Клянуся Ключами, *жодна нормальна людина* в такій ситуації не посміхалася б! Проте відколи ця істота з моїм Ключем отримала право називатися нормальною?

— Здається, тепер я зможу на тебе покластися, — задоволено повідомила людина.

— Слухай, у мене погане відчуття, наче я переживаю цей момент удруге.

— У двадцять третє, якщо бути точним... Просто допоможи мені, Ігнісе, і все буде добре. І поверну я цей твій Ключ.

— Він за всіма законами належить мені.

— Я знаю. Але зрозумій: мені *необхідна* допомога!

Здається, вона з тих людей, яких легше вбити, ніж переконати в чомусь. У Гайїних очах загорілись недобрі вогники.

— Я перевірила тебе. Ти той, хто мені потрібен. А тепер слухай сюди, Ігнісе, вогненний чародію, лорде півночі. Зараз я зроблю дещо. Це завадить охочим легко мене знайти, а Сет навіть думати про це покине. Виграємо нам трохи часу...

— Нам?..

— Я можу змінитись і не пам'ятати нічого, але ти не кинеш мене, гаразд?

— Доки не поверну Ключ, я з тебе очей не спущу, — кивнув я, розуміючи, що не варто кивати, ой не варто кивати.

— От і чудово. А тепер пообіцяй мені це. Чим місцеві маги присягаються?

— У моєму випадку — силою Духа Вогню, — зізнався я.

Якщо вона позбудеться пам'яті, то моя присяга нічого не вартуватиме. Взагалі, обіцянки, дані людям, всерйоз не сприймають. Та все одно мене вкололо хвилювання. Наче вона знала мої думки, але все одно повірила. Чому? І яким це чином людина може впливати на свої спогади?

— Пообіцяй тоді. Силою Духа Вогню присягни, що допоможеш мені, — процідила Гайя.

Я пробубнів:

— Обіцяю. Але хто тебе переслідує?

— Весь світ, — повідомила людина напрочуд серйозно. — Я знала, що ти нормальний. Я навіть рада, що це ти! — розсміялася вона.

А тоді справді сталося *щось*. Не знаю що — я тільки вловив вібрацію енергії, котра нашаровувалася навколо людини, ніби незримі лати, і ховала її, мов у цибулину. Мить — на мене знову дивились іскристі очі Гайї, сповнені абсолютного зачудування.

— Це ти — Ігніс?

Я не став відповідати.

Відчуття химерії й несправжності всього цього не покидало: мовби поруч діялася велика магія, мовби вона двигтіла в повітрі, сипалася в очі, посмикувала волосся і колола кінчики пальців — але сповна мені не давалася. Ніби просто промайнула повз — на прихованому рівні, куди зазирати зась. Ніби світ завмер та доконечно змінився — і лиш я знаю про це.

Тому мені не залишалося нічого, крім як урочисто пообіцяти собі наступного вечора п'ятниці піти з одногрупниками на пиво. А головне — ніколи, нізащо, ні за яких умов не розмовляти більше з підозрілими рудими людьми, хай навіть у них буде справжній Абсолют.

Розділ 2

Що робити, коли в коридорі труп

— Привіт! Тату, мамо, в мене тут проблема! — заявив я з порога.

Насправді, в мої плани щодо «привести дівчину в отчий дім» входив інший сценарій: одного дня я познайомлю з батьками котрусь із найкрутіших чаклунок сучасності, якою щиро пишатимусь. Зватимуть її, звісно, Серена, або Сольвейг, або Сая.

Та поруч лупала очима людина з провалом у пам'яті. На біду, в неї був мій Ключ і, здається, стрьомний характер.

Батьки теревенили у вітальні. Селеста визирнула в коридор, звела брови і чкурнула назад до кімнати.

— Вийшов геть і повернешся, коли вирішиш цю проблему, — очікувано відповіла мама.

— У неї мій Ключ! — гукнув я, знімаючи всуціль промоклі черевики. — А Сет не заходив?

Син тітки Стелліс навідував нас лише тоді, коли тут був Стрей. Той, на щастя, зараз теж з'являвся дуже рідко. Тому в мене поменшало зламаних кінцівок. Але хто знає, що Сетові стрельне в голову після того, як він сьогодні намірявся напасти на мене. Обставини цієї пригоди туманилися в голові — я списував це на стрес та наближення іспитів.

— Нікого не було, — тепер у дверях з'явився батько. Він зиркнув на людину і зітхнув: — Ігнісе, правила дому є правила дому. Я тобі скільки разів казав людей не приводити?

— У неї мій Ключ, — повторив я в передчутті бурі. — Точніше, у неї Зв'язок із моїм Безіменним. Глюки з пам'яттю. А ще на неї полює Сет. І не питаєте чому — гадки не маю.

Тато придивився до Гайї.

— Що воно таке? У людей...

— Не може бути Зв'язку, так-так, — перебив я. — Знаю.

— Ану відійди, — шепнув тато, видобуваючи з кишені свій головний Ключ на ймення Меяр.

— Тільки не вбивай її, — жартома кинув я і пішов до вітальні, бо звідти пахло їжею.

Озирнувся на порозі — Гайя заціпеніла і зблідла, як сметана. Ну нарешті. Вдалося хоч чимось її вразити. Бо до того людина мала такий вигляд, наче вона тут головна. Я б не ризикував залишати цю особу наодинці з мамою чи Селестою, але батько стерпно ставиться до людей, тож нічого їй не станеться.

За столом у вітальні мама саме намащувала масло на рогалики. Селеста Летта сьорбала каву. Гей, панове, хто дав малявці каву?.. Не встиг спитати про це вголос, бо щось важко бухнуло на підлогу в коридорі. Та щоб вам!

Я вистрибнув з вітальні, як з гарячої сковорідки. Гайя лежала біля вхідних дверей. Тато вже ховав Меяр.

— Вимкнулася, — пояснив він. — Духзна, що воно таке. Чиста, як аркуш паперу. Я не експерт, але, на перший погляд, явного впливу магії нема. Ні чужих аур. Ні віддаленого контролю. Видається, що в ній нема нічого відмінного від пересічної людини.

— Ну а Зв'язок? Яким боком він вплився?

— Ми про це дізнаємося, — запевнив батько. — Трапляється різне. Після вечері я ще щось спробую, аби зрозуміти її загадку.

— Ні, панове. Людини в моєму домі не буде, — відрізала мама, диригуючи ножем із маслом. — Ігнісе, забери її звідси.

Вам доводилось опинятися в ситуації, коли намагаєтеся щось пояснити батькам, а вони не чують? Я пропустив пальці крізь волосся, щоб відгорнути його назад, і подумки полічив до трьох, а тоді повторив:

— Я ж кажу: у неї. Зв'язок. З моїм Безіменним.

— Убити не пробував? — прошелестіла Селеста.

Так. Обожнюю чарівничий гумор і відсилки до нашого кривавого минулого.

Насправді в цьому є сенс: Зв'язок між Ключем і його власником легко розірвати смертю останнього. Але я задовго жив серед людей,

щоб мати нерв їх отак запросто убивати (хоча знаю для цього вдосталь магії). Та й часи палкої ненависті і бездумних рік крові вже в минулому. Ну, так мені хотілося б думати.

Гайя тим часом опритомніла, сіла, закашлялась і нипала поглядом по підлозі, ніби щось згубила.

— Талант! — зітхнула мама. — Як добре мати сина, у якого *талант* до творення проблем. Ні дня нудьги. Ти! — Вона спрямувала ніж у мій бік, і я злякався, що зараз кине. Бо вона може. — За стіл. Селесто, посуд у мийку. І щоб ніякої магії: потрощиш святковий сервіз. Саю, подвійні печатки на всі входи. Щось мені підказує, що захист згодиться. Людино...

Мамині очі звузилися, коли Гайя мовчки підвелася, підійшла до дверей їдальні і взялася розмотувати шарф. Моя мама, бачте, має кілька особливостей, які роблять її *небезпечною* — усі це добре відчують, навіть якщо вони люди, в яких притуплені чуття. Проте цього разу вона лише спитала:

— Людино, ти їсти будеш?

Гайя здригнулась і кивнула.

— Тоді, Ігнісе, марш на кухню — зроби вечерю своїй знахідці. До ранку знайдіть із батьком вирішення проблеми.

Мама ввіткнула ніж у пиріг зі смородиною і сіла до вечірньої кави, а ми кинулися виконувати її завдання. Бо краще не сперечатися, я вам кажу.

Людина вчепилася в рукав мого светра.

— За мною, — я провів поглядом пиріг і пішов на кухню.

— Цікава в тебе сім'я, — повідомила Гайя за кілька хвилин, поглинаючи мої нашвидкуруч зроблені канапки з сиром і маслинами. На більше мене не вистачило, хоча за наявності часу та натхнення я міг би спекти яблучний пиріг з корицею.

— Красно дякую, — буркнув, спостерігаючи за тим, як вона їсть.

У мене апетит зник. Бо ось сидить людина — в моєму домі. На шиї в неї — мій Ключ. На людину полює мій двоюрідний брат. Мама вимагає, щоб до ранку її тут не було. Тато — а вони з мамою

досвідчені в морі проблем — не знає, що з цим робити, тим більше не знаю цього я. Де тут про їжу думати...

— Думаю, класно мати велику сім'ю, щоб безліч сестер і братів! — у голосі людини пробився ентузіазм.

— О та-ак, брати — це дуже весело... — гмикнув я.

Одразу згадав про Стрея. Не те щоб він мені геть не подобався, ні. Завдяки Стреєві я здобув неоціненні для чародія навички виживання в будь-яких умовах. Але іноді просто хотілося спокійно піти спати, не накладаючи на свою кімнату захист від усіх напастей.

— Я хотіла б мати молодшого брата. Неодмінно рудого, — розповідала тим часом Гайя, надто замріяна як на особу, котра опинилася в *дуже поганій ситуації*.

— Може, він у тебе є, — пробубнів я та сперся на одвірок. — Але ми про це не дізнаємося, бо ти сама собі втнула якусь дурню з пам'яттю. Хоч це — як не поглянь — неможливо.

Людина здригнулась і перестала усміхатись. Але сама винна, а я тут не для розтирання соплів.

— До ранку треба щось придумати. Щоб забрати мій Ключ, — нагадав я їй, що ми тут не в ігри бавимось.

Залишити Гайю вдома не вийде — це точно. Може, відправити в один із закинутих маєтків великої родини? Вони далеко в горах, тому там не те що Сет — там і я її не одразу знайду.

— Ми мусимо тікати сьогодні вночі, — відповіла Гайя. — Не чекати ранку.

— Я тобі втечу, — мій погляд ковзнув до Ключа, котрий висів на її шиї як недоречна прикраса.

— Ні, справді. Ігнісе, послухай...

— Ні, це ти слухай сюди, людино...

Мене захлиснуло роздратування (це в нас сімейне — дарунок гілки Ар'рінів). А треба стримуватися. Тож я зціпив зуби і глибоко вдихнув.

— Слухай, — продовжив я спокійніше. — Ти в домі могутніх чаклунів. І ти — як не крути — людина. Я розплутаю цю біду з Ключем. А найкраще з твого боку — не втручатися.

Гайя примружилася, зиркнула на мене, але нічого не відповіла. У глибині її очей чаїлася зверхність, яку я не міг ні прийняти, ні зрозуміти. Та за мить людина вже сьорбала чай з варенням, нарікала на

відсутність десерту і досліджувала шафки над умивальником у пошуках меду, наче сиділа в себе на кухні.

А опісля ми з батьком задовбались, але перевірили всі можливі й неможливі теорії щодо людини і Зв'язку. Але жодного рішення не знайшли.

Вранці я зрозумів, чому Гайя казала тікати вночі. Також зрозумів, що треба іноді прислухатися до людей, якщо в них є гора таємниць, похована під прикриттям стертої (нібито) пам'яті.

Оскільки за вечір ніхто не навідався, ми зняли захист, щоб не витратити сил. Встановлення щитів довкола цілого, відносного нового (а отже, не насиченого магією століть) дому вимагає чимало енергії, а з поганими намірами сюди рідко з'являються. Ми ж бо живемо в маленькому провінційному місті, де чародіїв — раз, два і все.

Але Мисливці вломилися в час сніданку.

Їх було п'ятеро — жодного знайомого. Шкода, це могло б допомогти. Навряд чи той, хто знає моїх батьків, ризикне проти них поперти. Та ці явно не розуміли, куди вдерлися. Мисливці — це найманці, котрі шукають артефакти на замовлення і беруться за брудну роботу. Чаклунська спільнота їх офіційно недолюблює. Водночас вона ж їх і використовує. Адже ця братія погоджується навіть на сумнівні справи, якщо за них гарно платять. Магам зазвичай є чим платити, а бруднити руки не всім хочеться, навіть якщо вистачає чародійських сил.

— Людину з Ключем сюди — і всі будуть цілі! — гаркнув той, кого я подумки визначив за головного.

Він брязнув масивною В'язкою Ключів, ніби хотів довести перевагу кількістю зброї. Іноді це навіть працює, але не в нашому випадку.

П'ятеро їх, троє нас. Селеста і людина поза грою.

Батьки синхронно схопилися з-за столу, сестра гайнула на кухню. Гайя зіслизнула з крісла, притулилася спиною до стіни і поклала руку на Безіменний, наче прагнула так захистити його.

Я відкинув рогалика і вихопив Нотон. Але скористатись ним не встиг.

Я вже згадував, що мої батьки — майстерні маги з вельми непростим минулим? Ну ось, саме час про це згадати.

За кілька секунд, у які вписалися випадки Мисливців, поворот батькового Меяра, дві стріли вогню й одна тріщина, котра розітнула підлогу в коридорі, стало зрозуміло, на чиєму боці перевага.

Мама застогнала: ми ж нещодавно поклали новий паркет!

Небажаним гостям довелося відступити. Нас розділяли потріскані дошки оцього нового паркету, який нашпичився і тепер годився хіба для декорування смітника.

— Ви перервали наш сніданок, — повідомив батько, не спускаючи погляду з незнайомих.

Коли він говорить *таким* тоном, то байдуже, що на ньому старі спортивки чи смугасті шорти — ви однаково відчуєте, *що* за цими словами стоїть.

— Можемо розійтися мирно, — відрізав ватажок прибульців, зиркаючи в бік Гайї, мов причмелений. — Віддайте людину, і...

Він не договорив. У голову йому вгратала ваза, розписана синіми візерунками — дарунок когось із родичів. Вона прилетіла зі сходів. Закладаюся: жоден маг не втримається на ногах, коли зруйнувати його блоки, як зробив тато, а тоді хряснути зверху гору порцеляни. Як зробила Селеста. Крізь арку в стіні їдальні я бачив, як вона застигла на верхівці сходів (коли встигла?) і без усмішки позирала на магів унизу. Один із них спрямував зброю в бік моєї сестри.

А це вже найгірше в його житті рішення.

— Ключі геть! — прогримів мамин голос.

— Ело, стій! — гарикнув батько.

Проте материна аура вже видала ознаки того, що буде далі.

Тато виставив блок, щоб закрити Селесту.

Я встиг шарпнути Гайю і повалитися на підлогу, перш ніж імпульс цвиркнув — мить на найвищому реєстрі, котра рве твої легені на шматки — і-і-і... імпульс цей розквасив сервіз, сервант, стіл, двері та голову того з непроханих гостей, який погрожував моїй сестрі. Але про це я дізнався згодом. Бо спершу мене з людиною вдушило в паркет. Бите скло і порцеляна поховали нас під собою, градом барабанячи по блоках.

Вляглася тиша, котру порушувало лише капотіння — чи кров, чи кава пролилася. Всередині ширився страх, який нашіптував, що Дух Хаосу прийшов по наші душі. Але ні. То була лише моя мама, хранителька темного Ключа Ашера. Думаю, з назви ви уже зрозуміли специфіку: незрівнянна сила, яка несе капець повний.

І в чародійській спільноті існує залізне правило: ніколи не зводити Ключі проти того, хто не пройшов день Вступу. Дитина не може себе як слід захистити. Селеста — хай з першого погляду і не скажеш — дитина. І незнання цього не позбавляє відповідальності.

Отже, Мисливці першими порушили закон.

Коли миті, які заглушили все, минули, ми обережно вибралися з-під уламків. З мене кров цебеніла цівочками, як і з Гайї: нас добряче порізало рештками сервізів та скла, бо я не зміг виставити нормальний блок аж на двох. Не доводилося раніше захищати когось водночас із собою. Та й не певен, що проти сили Ашера мій захист би щось дав. Скалки позаходили в долоні, порозтинали шкіру, скрипіли під ногами і зрадницьки ховались у волоссі.

У коридорі лежав труп Мисливця. Як повідомив батько, інші четверо втекли, щойно побачили мамин зрив. Вочевидь, жодні гроші, які їм пообіцяли за людину, не варті того, щоб стикатися з Ашером.

А за чверть години у двері дому стукав сам голова відділу вбивств із Комісії магів — ну ще б пак, у нас же тут гахнуло так, що це вловили його невсипущі працівники. І я передчував: буде дуже важко пояснити, що відбулося. Адже Селеста формально не постраждала, моя мама закатрупила мага за межами Декорацій, а Мисливці взагалі приваландалися по людину.

Духи Хаосу мене заберіть, який чудовий суботній ранок!

У вітальні висіла тиша. Панове з Комісії стояли такі однакові у своїх темно-синіх одностроях, наче фігурки з іграшкового набору. От тільки ігри скінчилися. Мама сиділа на дивані і сьорбала каву. Вона завжди починає голосно сьорбати, якщо хвилюється. Проте її поглядом все

одно можна лід до коктейлів колоти. Тато сперся на бильце дивана і стискав лівою рукою Селестине плече. Його Ключі звисали на ланцюжку з нагрудної кишені. Думаю, збоку ми скидалися на полотно художника-традиціоналіста. «Родинний відпочинок» або «Ідилія вихідного дня» — чудова назва, якби не ми з Гайєю. Ми не вписувались у цю картину, бо стовбичили поруч закривавлені і явно менш презентабельні. На нас же щойно обвалився сервант з усією родинною порцеляною, і ми не встигли позбутися наслідків (зокрема тому, що ніхто в мене вдома не вмів нормально зцілювати).

А ще в коридорі лежав труп і розтікалася калюжа його крові.

Батьки пояснили членам Комісії, що Мисливці, окрім бажання викрасти Гайю, погрожували дитині, котра не носить Ключів. Але розслідувачі не особливо зважали на це. Бо смерть мага — це не смерть людини. І виправдати її захистом людини не можна. Такі закони суспільства, до якого ми належимо. Хоч у Поланну їдь, хоч в Асторію чи Моледан — закони однакові всюди. Хіба з поправкою на те, наскільки швидко й охоче туди дістануться члени Комісії магів, щоб нагадати вам, чого робити не можна. Адже головне управління аж в Арсонвіні, і, наскільки я знав, сповіщення надходять найперше туди. А потім уже — до регіональних представників, які можуть швидко здійснити перехід на місце злочину і не вмирати потім від тахікардії (вона допікає більшості чаклунів, котрі ризикують одразу переходити на великі відстані).

Пан Косіу, високий дядько з помітними залисинами, ступив уперед, ховаючи руки за спиною. На позір від тахікардії він не вмирав.

— Сайлене Арістеле, ми ж давно знайомі... — втомлено почав службовець.

Тато кивнув. Не знаю, наскільки давно вони знайомі, але зазвичай фрази такого стибу означають, що все не так погано.

— Сьогодні чудовий суботній день, — продовжував Косіу, вимірюючи кроками килим. — З поваги до ваших батьків я вважаю за потрібне вирішити це питання спокійно, без зайвого шуму.

О, чудово. Люблю вирішувати питання трупа біля вхідних дверей без зайвого шуму. Я ледь стримався, щоб не гмикнути.

Тато, проте, знову кивнув. З його обличчя не скидалося, ніби він бачив очевидне «безшумне» рішення.

Пан Косіу продовжив:

— Обставимо все просто. Тих чотирьох немає, і не думаю, що Мисливці підуть давати свідчення проти вашої родини, самі розумієте. У нас на них компромату вдосталь... Отож, скажімо, нещасний випадок під час переходу через незнайомі Двері, які через відсутність блоків вивели до вашого дому. Воля випадку. А ви просто смакували грушевий шербет за сніданком. Сповідання про помітне вивільнення сили Ашера, звісно, прийшло в мій офіс. Але на те він і *мій* офіс, щоб я ухвалював рішення. Правильні рішення.

Материна ліва брова сіпнулася вгору:

— І що ви за це хочете, Косіу?

Мама сплела руки на грудях. Або мені здалось, або вона спеціально сіпнула ланцюжок із Ключем на примітне місце, і тепер Ашер, гроза всіх магів, саяв, поглядаючи на гостей антрацитовим каменем, мов одним оком.

Голова відділу вбивств перевів погляд з матиного Ключа на Селесту, тоді — на мене і нарешті зупинився на Гайї.

— Я не вірю в усі ці легенди з Абсолютом, — повільно мовив він. — Наш відділ бачить надто багато крові, а вибрики Мисливців та їхніх замовників тільки додають роботи. Сміх та й годі, скільки є готових повірити в давні оповідки! І платити за це. І посилати магів на смерть... Та ви, шановний Сайлене Арістеле, представник славного роду, який, звичайно ж, не вплутується у сміховинні авантюри.

Мама спохмурніла, але за мить повернула на обличчя байдужний вираз. Звертаючись увесь цей час виключно до тата, пан Косіу зневажив господиню. Вона насправді звикла до таких інцидентів — через ставлення до власників темних. Але й ця деталь видавала: голова відділу вбивств намагається підкреслити, наскільки неприємна ситуація і наскільки ми зараз залежимо від його рішення. А ми залежали, о так.

— Я з вами погоджуюся, — батько підвівся з бильця, кивнув Селесті, аби вона пішла з вітальні, й одразу ж вивищився над Косіу. — Та все, що тут відбулося, — лише самозахист моєї сім'ї.

— Звичайно, пане Сайлене, ми не маємо сумнівів щодо цього. Але якщо правда вийде назовні, можуть виникнути питання: *чи Ашер спокійний?*

Після цих слів материне лице перетворилося на незворушну маску. Косіу вів далі:

— Щоби вважати інцидент вичерпаним, слід гарно прибрати, — він облизав губи, мовби надився до десерту. — Скажімо, ми заберемо з собою цю людину та ваш Безіменний Ключ, щоб вивчити, задля чого ж Мисливці приходили. Ну не задля міфічного Абсолюту, ну справді. Коли нам вдасться розірвати їхній Зв'язок, ви отримаєте Безіменний назад без жодних ушкоджень. І людина більше не надокучатиме такому поважному сімейству.

Гайя не сказала на це ані слова, але я вловив її напругу.

— Так. Звісно, — відповіла мама, вигинаючи губи. — Нас це влаштовує. Правда ж, шановний Сайлене Арістеле?

— Чудовий варіант, — тато кивнув і простягнув руку панові Косіу.

Той потиснув її так гаряче, наче це не він виручає моїх батьків, а вони його.

Мені стало не по собі. Звісно, я напередодні сказав Гайї, що допоможу. Але що я міг проти відділу вбивств із Комісії магів? І проти батьків? Я звичайний студент на пару з людиною-крадійкою. Нічого я не можу. Відповідь очевидна: нічого.

Мисливці приходили по Гайю. Якщо вона залишиться тут, у моєму домі, то прийдуть знову. Ті, хто вірить у давні легенди. Ті, кого притягують аномальні випадки. Духзна, як ця інформація так стрімко поширюється, але факт є фактом: спершу Сет, потім оці. І за неповну добу. До нас прийдуть, і, можливо, одного дня ми зможемо не дати відсіч.

Та все ж я розумів, що *не можу* погодитися на пропозицію пана Косіу. Просто не можу. От наче заціпило.

Тим часом батько щось розповідав голові відділу вбивств, а двоє його супутників розглядали портрети на стінах і вислуховували коментарі матері щодо живих і мертвих родичів, зображених на фото. Селеста зникла, очевидно, вичерпавши інтерес до новоприбулих і всієї проблеми. Гайя досі мовчала, але вогнисті очі впивалися в мене з гірким звинуваченням. Розуміла, що вони *розірвуть* її Зв'язок. Розірвуть очевидним методом — службовці з відділу вбивств знали все про те, як рвати Зв'язки.

— То давайте спершу завершимо з протоколом, — батьків голос знову повнився впевненістю.

— Так-так, — пан Косіу гортав папери і вписував туди короткі речення. — Ось тут запишемо про нещасний випадок. Незнайомі Двері і все таке, непередбачувана okazія. Вкажемо, що ви в той час перебували в іншій частині дому. Стали свідками трагедії цілком випадково. Дата, докази, свідчення... Все гаразд. Прошу, ваш підпис, пане Сайлене Арістеле.

Батько черкнув те, що починалося з С.

— Зробіть і нам копію. Про всяк випадок.

— Само собою, само собою, — заметушився пан Косіу. — Так. Все законно і достовірно.

У його руках сьйнув важкий срібний Ключ, який закінчувався синьою печаткою. Косіу повернув його на кілька градусів і притиснув унизу документа.

— Так буде добре?— поцікавився він. — Копії треба зробити й завірити в офісі. Зачекаєте?

О Дух Вогню, чому цей пан чиновник так прагне отримати Гайю і Безіменний?..

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ